

Bozók Ferenc

Részegesek

Lapos üvegünkben tiszta tűz, lángnyelv, hullófej, miegymás.
Kigombolt ing, botladozás sárréten, vadszőlőbokrok közt.
Iszunk esőt, magányt, szurkot és napsugarat.
Ráncaink vízrajzi térképek, izzadó árkok.
Gyilkoló gitárhúrok a villanyoszlopok közé feszített zizegő póznák.
Fenyvesek, az örök ifjúság zöld zászlai susogva adnak árnyat.
Ezüstösen csillogó sínpár közé lépünk.
Párhuzamos sínvasak, kik talán csak a végtelenben találkozhatnak, vagy ott sem.
Vertikális tekintetünk a Menny talpáig ér,
józan emberek horizontális tekintetének kartácstüzeiben.
Maholnap fehér inget veszünk, borotváltan megyünk a Mennybe,
csilingelő aranypatakba mártjuk másnapos arcaink.

Halálra zárt szabadság

Kavicsra hányt ezüsthalkak
csapongnak erre-arra,
cserélve zárt, nyugodt tavat
a gyilkoló szabadra.

A tó, a tó, a zárt világ
nekünk a parttalanság,
de nincs esély, kiránt a tág,
halálra zárt szabadság.

Fiatal farizeus

Mit is tegyen szegény fiú,
ha útra húzza lába,
s maradni inti szüntelen
atyáknak őstanácsa.

Ma kóborolni vágyom én
tudatlan emberekkel,
s a vének elrekesztenek
jeges, morál-kezekkel.

A szombatot lazán veszik
sovány, szelíd halászok,
s kilesni őt, a mesterük
a háztetőre mászok.

Mária-ablak

Türkízkék mozaik-ragyogását,
elképzelt ideák kicsi mását
kőcsipkés, nyúlt, gótikus ablak
széltálcán átnyújtja a Napnak

Kozmoszgyíkok

Láncba fonódik a minden.
Csillagokat kötöz Isten
térbe feszült alakokká,
űrbe szögelt zodiákká.
Gyíkjai, űrbe meredve,
éj mocsarába helyezve.
Tépi a hajnal a farkuk,
oszlik a lábuk, a karmuk,
s éjszaka újra kinő.

Klujber Márta

Kopogtatott a halál és ismét elvitt valakit

Gyertya fénye lobbant
szeles az este
Ajtóléc alatt surrant
két kezét nyakamra tette

„bájos – súgta – elmeredsz” – kiált
ujja lassan csúszott helyére
hűvös csókkal ért állkapcsom alá
szökevényére lelt bennem

születtem egykor semmiből
lettem asztalláb majd kanálként
mertek velem de tányérrá amiből
az életet egészen ihatnám

sosem tettek neveztek valahogy
másképp lett volna kellemes
szagolgattam a gőzöket vágyódtam
nyelvemmel érinteni meg

a halálnak sem kellek küzdelem
nélkül neki se szép a játék
szorítása engedett s megijedtem:
„most lett csak az élet ajándék”

Mécsfény szívek

Csendes szólam zúg
világ kórusa a karzaton
felettük fényes láng pislog
imában bűgő dallamot

Jeges utcán sírok – sétálók
lélektemető ifjú karja
erőt venni templomba tér:
pincébe bódító-, otthonába reményborért

Csengő-pohár csörgés zeng
a tömjén dohányfüst szaga
nem kialvó villanyégő pillanat súg
egyiknek kedvesen, másiknak hallhatatlanul

Üveg alá zárt csillogás
szekrényben báli ruha
mikrofon néma énekes előtt
lűktetni érzem a frekvenciát

híd tövén néhány lábnyom
gregorián barlang-hangulat
szerzetesek éneke békés áldozat
elrejtve a rengetegség alatt

Tornyai Gergő

A tudat mentőkapszulája

A tér, bebőrösödött idő,
mint spájzban hagyott leves felszíne.
Képlékeny mélyéből nő,
majd bevégeztével kiröpül messzire
a csonthéjjal közbezárt lélek.
A mérlegen 21 grammot nyom,
nőni akar, mint bagolyköpetből a gyom:
a pusztuló testekből kimagvazott élet.
Így menekíthető át az emberi tudat,
lélekbe bugyolálva, min üt lukat,
s hol landol a mentőkapszula?
Kilökődve az élettelenből katapultál,
átszakítva téridőt a fényes alagútnál,
s újra beágyazódik, csírává satnyulva...

Egy sikertelen kísérlet a létezés megértésére

A gyerekként kipréselt levél,
ami az Ablakzsiráfban maradt;
elfelejtődött, de attól még él,
mint ászkák, rejtve egy kő alatt.

Vagy hétköznapi filozófusok,
akik nem jöttek rá semmire,
éltünk önmagában ominózus ok!
Ennyire egyszerű lenne? Ennyire!

Mint a vakon született, álmaiban
formát, s színeket keresgél,
csak mikor ébred eszmél, vak maradt.

Úgy ülök a remény karjaiban.
Mint a halász, nem aranyhalból él,
de az élteti, amikor nem fog halat...

Kibomlott életpántlikák
Hófehér árnyak az aranylövés előtt,
az elfajzott aki a gólyába lőtt.
A kórteremben rákos embermadárkák:
Foszlanak, oszlanak,
kibomlanak az életpántlikák.

Fúj a szél. Ha felnézek
látom; cserzett az ajka az égnek.
Nagy, puha fatörzs a világ,
és benne a görcsök: az emberdarabkák.
Ki parányi, ki óriási,
de a szúk vájatain át,
kibomlott életpántlikák
csusszannak a fényre ki.

Mindenki összefonódott tekervény,
mindenki fogoly a fa rostszővevényében:
beékelődött fény.
Kifűrják a bogarak.
Óriás, férges fadarab,
de az ember fűrészeli a törzset maga alatt...

A hús a saját levében főtt.
Még régen. Az ember előtt.
Ha a fullasztó semmibe zuhan a világ,
kibomlanak az életpántlikák.
És összefonódva libbennek az éterbe ki.

Kibomlott életpántlikák

Hófehér árnyak az aranylövés előtt,
az elfajzott aki a gólyába lőtt.
A kórteremben rákos embermadárkák:
Foszlanak, oszlanak,
kibomlanak az életpántlikák.

Fúj a szél. Ha felnézek
látom; cserzett az ajka az égnek.
Nagy, puha fatörzs a világ,
és benne a görcsök: az emberdarabkák.
Ki parányi, ki óriási,
de a szűk vājatain át,
kibomlott életpántlikák
csusszannak a fényre ki.

Mindenki összefonódott tekervény,
mindenki fogoly a fa rostszővevényében:
beékelődött fény.
Kifűrják a bogarak.
Óriás, férges fadarab,
de az ember fűrésze a törzset maga alatt...

A hús a saját levében főtt.
Még régen. Az ember előtt.
Ha a fullasztó semmibe zuhan a világ,
kibomlanak az életpántlikák.
És összefonódva libbennek az éterbe ki.

Banga Zsuzsa

Cukormázás szép napok

Szépen kivasalom lelkem cukormázás rongyait,
s díszekbe öltözöm.

Valahol, túl a körforgalmakon,
az ünnepekre bérbe adom.
A kirakatok fényénél állva,
táncra kél egy-két szürke aranyóra,
készül mindenki

karácsonyra hangolódva.

Lelkem cukormázás rongyait
én is miután kiterítettem,
aranyhajjal körbefonom,
fahéjillatú masnit kötök rá.

Díszdobozba teszem valamelyik
csillogó, narancsillatú vasbeton épületben.

Egy ócskás becsüshöz betérek,
hogy megmondja, mennyit érek,
kell-e még rám csengő,
olcsó szeretetdalokat zengő
régi rádió.

Cukormázás szép napok után,
napokig sikálom majd álruhám,
mit bemocskoltak hamis ízek,
szagtalan szavak,
elteszem jövőre az aranyhajakat.
Pesten, valahányadik körforgalom után,
megállok mélázva sután,
s csak hallgatok.

Szeretetkurvák

Szeretetkurvák lézengenek,
hajnali fényben
árnyban, sötétben,
anyai ölelésben,
apai szóban,
szomszéd zsebében,
barátok szemében.
Jegyet vesznek szívedben egy utazásra,
S megfosztanak mindenedtől,
észreveszed, mégis hagyod,
vállalod az áldozatot.
Értük.

Kik sosem voltak ott, nem is lesznek
Szeretetszózataikkal megtévesztettek,
s mégis benned alázat, erő,
kívül édes illatok, szép mázak,
belül jégverem temető.
Szeretetkurvák beléd másznak,
ágyadban hálnak,
konyhában főznek,
s mikor éreznéd közelségét a hazug gőznek,
késő.

Szeretetkurvák ölelésben, bókban
szeretetkurvák forró csókban,
együtt érző lelkizésben,
elalvásban, felkelésben.

Kerítés mögött
Kerítés mögött sorban állnak,
lepel hullik, s megfordul a földön
egy-egy elítélt álom.
Hamis csuhások valamit morognak,
oldalra int, jöjjön a másik,
a bitófakötél szépen hintázik.
Még lüktet valami ebben a világban,
valami szívyszerű dobbanás,
s posztmodern képet fest a homokba,

ahogy a szeretet épp gödröt ás.
Kerítés mögött sorban múlnak,
vágyak, emlékek, gyermekévek,
marad helyükben festett nők,
és véres veritékek.
Hol parancsszóra nyílnak a combok,
s Hádésztől származnak az igék,
talán eléd vetnek valami csontot,
hősszerelmes bukott gerlicék.
Kerítés mögött napszemüvegben,
feslett szivárványt látok,
s minden mi lehetne még,
csak üres talányok.

Kerítés mögött

Kerítés mögött sorban állnak,
lepel hullik, s megfordul a földön
egy-egy elítélt álom.
Hamis csuhások valamit morognak,
oldalra int, jöjjön a másik,
a bitófakötél szépen hintázik.
Még lüktet valami ebben a világban,
valami szívyszerű dobbanás,
s posztmodern képet fest a homokba,
ahogy a szeretet épp gödröt ás.
Kerítés mögött sorban múlnak,
vágyak, emlékek, gyermekévek,
marad helyükben festett nők,
és véres veritékek.
Hol parancsszóra nyílnak a combok,
s Hádésztől származnak az igék,
talán eléd vetnek valami csontot,
hősszerelmes bukott gerlicék.
Kerítés mögött napszemüvegben,
feslett szivárványt látok,
s minden mi lehetne még,
csak üres talányok.